

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Z. S.,** zastoupeného O. S., opatrovnicí, obou bytem, právně zastoupeného JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Plzeň, Modřínová 2, proti žalovanému **Městskému úřadu Starý Plzenec,** se sídlem Starý Plzenec, Smetanova 932, zastoupenému JUDr. Tomášem Tesařem, Ph.D., advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, za účasti **L. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 3. 2016, č. j. 57 A 122/2014 - 109,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městského úřadu Starý Plzenec (dále též jen „žalovaný“) ze dne 10. 3. 2014, sp. zn. 265/2014/MěÚSP/OV/Hos, č. j. 265/2014/MěÚSP-6, bylo k žádosti osoby zúčastněné na řízení ve zjednodušeném územním řízení vydáno rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X, v katastrálním území L. u P. podle § 79 a § 95 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o

podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu; současně byly stanoveny podmínky pro umístění stavby.

V napadeném rozsudku krajský soud nejprve konstatoval, že bez výslovného souhlasu účastníků územního řízení s umístěním stavby, vyznačeným v situačním výkresu, nemůže ve zjednodušeném územním řízení dojít k vydání územního rozhodnutí [§ 95 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Význam takto vyjádřeného souhlasu podtrhuje § 95 odst. 5, věta druhá stavebního zákona, dle které se k námitkám účastníků řízení uvedeným v odstavci 1 písm. d) nepřihlíží, pokud se nezměnily podklady pro jejich souhlas. Je tudíž v zájmu účastníka řízení, aby se se stavebníkem předkládaným územním záměrem před vyslovením souhlasu řádně seznámil; pokud tak neučiní je povinen nést veškeré negativní důsledky s tím spojené (především strpět umístění stavby povolené na základě územního rozhodnutí vydaného ve zjednodušeném územním řízení). Na situačních výkresech, znázorňujících umístění stavby na předmětném pozemku a umístění a výšku oplocení z betonových desek, je připojen vlastnoručně psaný text „*Souhlasím 31. 12. 2013*“ a podpis „*S.*“ (opatrovnice žalobce). Za daného stavu proto krajský soud uzavřel, že opatrovnice žalobce vyslovila za žalobce souhlas s navrhovaným záměrem ve smyslu § 95 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Nedůvodnými shledal krajský soud tvrzení žalobce, že souhlas opatrovnice byl pouze vyjádřením snahy o dobré sousedské vztahy a nikoliv vyjádřením názoru žalobce, jakožto vlastníka sousední nemovitosti. Upozornil, že opatrovnice žalobce nebyla vlastníkem předmětné nemovitosti, nebyl tudíž žádný důvod pro to, aby stavebník žádal o vyslovení jejího souhlasu s navrhovaným záměrem; jelikož však byla jako jediná oprávněna kvalifikovaně projevit vůli za žalobce (jakožto vlastníka nemovitosti), bylo logické, že se stavebník obrátil přímo na ní. Otázka, zda bylo stavebníkem požadováno prokázání pověření opatrovnice jednat jménem žalobce, není dle krajského soudu pro posouzení zákonnosti územního rozhodnutí podstatné, neboť o tomto jejím postavení nejsou (a ani v rozhodné době nebyly) pochybnosti. Nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku žalobce, že nebyl osloven jako účastník řízení a nemohl uplatnit své námitky. Krajský soud konstatoval, že žalobce byl osloven prostřednictvím své opatrovnice, která vyslovila souhlas s navrhovaným záměrem a žádné námitky neuplatnila. Dále krajský soud poukázal na fakt, že stavební zákon nevyžaduje, aby stavebník prokazatelně účastníka řízení seznámil s tím, že na základě jeho souhlasu s navrhovaným záměrem bude provedeno zjednodušené územní řízení. K námitce žalobce, že souhlasy ostatních účastníků nebyly vyznačeny na situačním výkresu, krajský soud konstatoval, že v soudním řízení správním žalobce hájí toliko svá veřejná subjektivní práva a nelze se tedy dovolávat eventuálního porušení práv jiného. Dále, vzhledem k tomu, že se návrh výroku územního rozhodnutí doručuje pouze stavebníkovi a dotčeným orgánům, nespatřoval krajský soud jakékoliv pochybení žalovaného v tom, že návrh výroku rozhodnutí je toliko součástí spisového materiálu. Konečně, jestliže žalobce tvrdil, že se v místě stavby nevyskytovalo trvale po dobu 15 dnů žádné oznámení o záměru stavebníka, byl dle krajského soudu povinen tuto skutečnost prokázat, jinak se má za to, že žadatel povinnost vyvěšení informace splnil (§ 95 odst. 4 *in fine* stavebního zákona).

Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odvolávající se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stížní argumentace je přitom v zásadě shodná s argumentací obsaženou již ve správní žalobě.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s právním názorem krajského soudu o splnění požadavků § 95 odst. 1 stavebního zákona k provedení zjednodušeného územního řízení, fakticky však pouze popisuje skutkový stav a dosavadní právní hodnocení věci žalovaným a krajským soudem, aniž by s právními názory krajského soudu polemizoval. Dle stěžovatele je jednou z podmínek zjednodušeného územního řízení doložení souhlasu účastníků řízení, tedy vlastníků sousedních pozemků nebo staveb na nich. Z titulu vlastnictví pozemku, který má společnou hranici s pozemkem přímo dotčeným stavbou, byl jedním z účastníků i stěžovatel. Na situačním výkresu je však vlastnoručně psaný text „*Souhlasím 31. 12. 2013*“ a podpis „*S.*“, z čehož správní orgán a následně i krajský soud dovodily vyjádření souhlasu stěžovatele se stavbou rodinného domu na sousedním pozemku, a tedy splnění podmínky k provedení zjednodušeného územního řízení. Stěžovatel navrhoval provedení výslechu své opatrovnice k prokázání postupu stavebníka a stavebního úřadu, konkrétně okolností podpisu situačního výkresu, podání informace stavebníka o provedení řízení, v němž bude stavba detailněji projednána, okolností (ne)vyvěšení návrhu výroku v místě stavby a povědomosti stavebního úřadu o stavu stěžovatele, avšak tento návrh byl zamítnut. K problematice zveřejnění návrhu výroku územního rozhodnutí stěžovatel namítá, že krajský soud pouze konstatoval znění ustanovení § 95 odst. 4 stavebního zákona, avšak nepřihlédl ke všem skutečnostem v souhrnu. Dále uvádí, že opatrovnice očekávala, že jako účastník řízení bude kontaktován stěžovatel, případně že se v místě stavby bude nacházet oznámení o tom, že se bude o věci jednat, neboť neměla důvod předem pochybovat o dobrých úmyslech stavebníka a sledovat úřední desku. Stěžovatel uzavírá, že v daném případě nebyly splněny podmínky k vydání územního rozhodnutí ve zjednodušeném územním řízení, neboť nebyl účastníkem řízení udělen řádný souhlas se záměrem; souhlas byl totiž vyznačen na situačním výkresu, který nebyl součástí řádné dokumentace a neučinil jej vlastník sousední nemovitosti (podpis matky vlastníka nenahrazuje stanovisko stěžovatele, jelikož postrádal doložení zmocnění). Tuto vadu nelze zhojit tím, že nesouhlasící účastník následně vznese námitky. Stěžovatel má tedy za to, že byla porušena jeho základní práva jakožto účastníka řízení, a byla mu odňata možnost účasti na řízení a obrany práv.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že napadený rozsudek považuje za zcela správný a dostatečně odůvodněný; zároveň má za to, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, zejména s § 95 stavebního zákona. Upozornil, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje žalobní argumentaci, se kterou se však již krajský soud zcela srozumitelným způsobem vypořádal. Pokud jde o tvrzení, že stěžovatel nebyl osloven jako účastník řízení a nebylo mu umožněno ve správním řízení hájit svá práva, žalovaný vycházel ze skutečnosti, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Plzni zbaven způsobilosti k právním úkonům a že mu byla jako opatrovnice ustanovena matka O. S. Postup, kdy se stavebník obrátil na stěžovatele, jako účastníka řízení, prostřednictvím jeho opatrovnice, proto považuje žalovaný za zcela správný a jediný možný, neboť projevit vůli stěžovatele mohla pouze jeho opatrovnice. Tyto skutečnosti byly žalovanému známé z jeho úřední činnosti, v řízení je proto nebylo třeba dokládat, ani jinak prokazovat (§ 50 odst. 1 správního řádu). Souhlas stěžovatele s navrhovaným záměrem ve smyslu § 95 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, udělený prostřednictvím opatrovnice, je tedy nutno považovat za souhlas účastníka řízení, udělený v souladu se zákonem. Žalovaný uzavírá, že v daném případě je podstatné pouze to, že paní S. byla za stěžovatele jako jeho opatrovnice oprávněna souhlas udělit a že z obsahu

dokumentů, které podepisovala, jí muselo být zřejmé, že tyto dokumenty nepodepisuje sama za sebe, ale za svého syna, jako účastníka řízení. Pokud je dále argumentováno tím, že na souhlasu je uvedeno pouze jméno opatrovnice, a nikoliv jiný dodatek, z něhož by vyplývalo, že jej opatrovnice podepisuje z tohoto titulu, tato skutečnost nemůže mít dle žalovaného za následek, že by takový souhlas nemohl být považován za souhlas udělený stěžovatelem.

L. K., jako osoba zúčastněná na řízení, ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že si opatrovnice stěžovatele musela být vědoma významu svého podpisu na dokumentech. Brojit proti vydání územního rozhodnutí 8 měsíců po zahájení stavby se mu jeví jako nelogické a neúčelné, i vzhledem k tomu, že stavební práce na parcele vzdálené 7 metrů od sousedního pozemku opatrovnice stěžovatele viděla každodenně a nikdy se nezmínila, že by s nimi nesouhlasila a chtěla svůj souhlasný podpis se záměrem výstavby vzít zpět. Doložení oprávnění jednat jménem stěžovatele od opatrovnice nevyžadoval, neboť mu tato skutečnost byla, s ohledem na veřejnou prezentaci opatrovnice, známa; nadto dokument o opatrovnictví předložila sama obec, která byla účastníkem řízení. Námitku opatrovnice o nemožnosti ve věci podat výpověď považuje za nepravdivou, neboť při jednání u krajského soudu tuto možnost dostala, avšak nevyužila ji. Pokud jde o tvrzení, že návrh výroku územního rozhodnutí nebyl vyvěšen, bylo na opatrovnici stěžovatele doložit je důkazy. Závěrem osoba zúčastněná na řízení poukázala na svou snahu o dosažení případného kompromisu; opatrovnice stěžovatele nicméně jakoukoli dohodu odmítla s tím, že se obrátí na soud.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně jednotlivé námitky pod uvedené důvody nepodřadil a z obsahu kasační stížnosti ani nevyplývá, co vlastně krajskému soudu vytýká. Kasační stížnost je totiž fakticky tvořena argumentací, kterou stěžovatel předestřel již ve správní žalobě, a na níž krajský soud detailním způsobem reagoval. Je přitom nutné zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí; úkolem stěžovatele je proto (v souladu s dispoziční zásadou) specifikovat a vymezit jednotlivá skutková a právní tvrzení, z nichž je dovozována nezákonnost napadeného soudního rozhodnutí [k problematice žalobních (kasačních) bodů lze odkázat například na podrobný rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, přístupný společně s dalšími rozhodnutími zdejšího soudu, na www.nssoud.cz]. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí

kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovateli, samozřejmě, nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy jí krajský soud dostatečně nevypořádal, a upozornit tak na deficity předcházejícího soudního přezkumu. Pokud však krajský soud na jednotlivé žalobní body v odůvodnění zareagoval, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které konkrétní skutkové či právní závěry krajského soudu pokládá stěžovatel za nedostatečné, respektive nesprávné. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, může se Nejvyšší správní soud zabývat posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu jen v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a za stěžovatele by v podstatě domýšlel, v čem napadené soudní rozhodnutí z hlediska zákona neobstojí. Uvedený názor je ostatně podpořen i dřívější judikaturou zdejšího soudu, podle níž platí, že *„[s]těžovatel je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti explicitně uvést a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (...). Uvedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (viz rozsudek ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

Shora uvedené závěry plně dopadají na nyní posuzovanou věc, neboť stěžovatel v kasační stížnosti prakticky pouze zopakoval žalobní námitky týkající se především nezákonnosti provedení zjednodušeného územního řízení z důvodu chybějícího souhlasu účastníka řízení. Na tyto námitky však krajský soud podrobně odpověděl již v napadeném rozsudku a vystavěl vůči nim vlastní logický argumentační závěr, v němž se zabýval skutkovými i právními aspekty projednávané věci. Jestliže se stěžovatel proti této argumentaci nikterak nevymezuje, jde v tomto rozsahu o kasační stížnost nepřípustnou, neboť se neopírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

Jedinou věcně projednatelnou námitkou, mířící proti postupu krajského soudu, je tak tvrzení stěžovatele, že soud pouze citoval znění § 95 odst. 4 stavebního zákona, avšak nepřihlédl ke všem tvrzeným skutečnostem v souhrnu; v této souvislost také uvádí, že jeho opatrovnice očekávala, že jako účastník řízení bude kontaktován stěžovatel, případně že se v místě stavby bude nacházet oznámení o tom, že se bude o věci jednat, neboť neměla důvod předem pochybovat o dobrých úmyslech stavebníka a sledovat úřední desku. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Především je třeba uvést, že v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud, i vzhledem ke značnému množství žalobních argumentů, posuzovanou věc velmi podrobně skutkově i právně rozebral (odůvodnění čítá 10 stran). Srozumitelně a logicky přitom vyložil, proč opatrovnice stěžovatele nemohla důvodně očekávat, že jako účastník řízení bude kontaktován přímo stěžovatel, kdy poukázal na nezpůsobilost stěžovatele právně jednat, v důsledku čehož by žádost o vyslovení souhlasu se stavebním záměrem adresovaná přímo stěžovateli postrádala smysl. Tvrzení, že opatrovnice stěžovatele očekávala, že *„se bude o věci jednat“* (respektive že ve věci bude provedeno „standardní“ územní řízení), není podstatnou skutečností, která by bránila provedení zjednodušeného územního řízení, neboť, jak správně konstatoval krajský soud, stavební zákon nevyžaduje, aby stavebník

prokazatelně účastníka řízení seznámil s tím, že na základě jeho souhlasu s navrhovaným záměrem bude provedeno zjednodušené územní řízení (včetně informací o podstatě takového řízení, například o tom, že má opatrovnice sledovat úřední desku, na níž bude vyvěšen návrh výroku územního rozhodnutí, proti němuž může uplatnit námitky v případě, že by byl vystaven na podkladech odlišných od těch, s nimiž byl vysloven souhlas). Současně krajský poukázal na skutečnost, že pokud by nebyly sousedské vztahy dobré, dalo by se jen stěží uvažovat o tom, že by účastník řízení vyslovil souhlas s umístěním stavby. Pokud je tedy souhlas s předkládaným stavebním záměrem účastníkem řízení udělen, lze důvodně očekávat, že z jeho strany nebude ničeho namítáno v případě, kdy návrh výroku územního rozhodnutí bude vystaven na nezměněných podkladech, s nimiž byl souhlas vysloven (v takovém případě by ostatně k případným námitkám nebylo možné podle § 95 odst. 5, věty druhé stavebního zákona přihlédnout). Konečně, pokud jde o citaci § 95 odst. 4 *in fine* stavebního zákona, uvedenou krajským soudem v souvislosti s tvrzením stěžovatele o nevyvěšení návrhu výroku rozhodnutí, zde je nutno upozornit, že krajský soud tímto poukázal na legální zakotvení vyvratitelné domněnky splnění povinnosti stavebníka vyvěsit informaci o návrhu výroku rozhodnutí na místě určeném stavebním úřadem po dobu 15 dnů; jestliže tedy stěžovatel tvrdil nesplnění uvedené povinnosti, tížilo jej v tomto směru důkazní břemeno, které však neunesl.

Jak patrno, jedinou věcně projednatelnou kasační námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Pro úplnost je třeba dodat, že povinností kasačního soudu je zohlednit i případnou existenci skutečností, ke kterým by měl, v souladu s již zmiňovaným ustanovením § 109 odst. 4, větou za středníkem s. ř. s., přihlédnout z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na důvodnost argumentů kasační stížnosti. V daném případě přichází v úvahu zabývat se otázkou (ne)přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž zdejší soud zjistil, že se jedná o rozsudek nepřezkoumatelný, musel by ke zrušujícímu verdiktu přistoupit bez ohledu na konstatovanou nedůvodnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nicméně zjistil, že napadený rozsudek nepřezkoumatelností netrpí. Úvahy krajského soudu jsou dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní posouzení jednotlivých žalobních námitek. Krajský soud především srozumitelně a logicky vyhodnotil skutkový stav věci, zejména akcentoval pro věc rozhodující fakt, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 5. 2009, č. j. 31 Nc 1202/2009 – 30, zbaven způsobilosti k právním úkonům a usnesením téhož soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. P 333/2009, mu byla ustanovena opatrovnicí jeho matka O. S., která tak byla jedinou osobou oprávněnou projevit vůli nezpůsobilého stěžovatele (tj. v dané věci vyjádřit souhlas s navrhovaným stavebním záměrem stavebníka na jím předložených situačních výkresech). Jeho závěr, že si opatrovnice z podstaty institutu opatrovnictví fyzické osoby nezpůsobilé právně jednat musela být vědoma významu souhlasu, který jménem stěžovatele učinila a že rovněž nemohla důvodně očekávat, že se stavebník obrátí přímo na stěžovatele, jakožto vlastníka pozemku, je logickým vyústěním zjištěných skutečností.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost v projednatelném rozsahu za důvodnou, přičemž nezjistil ani existenci okolností, pro které by musel napadený rozsudek zrušit z moci úřední, nezbylo mu, než kasační stížnost rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti (spočívající v odměně jeho advokáta za poskytnuté úkony právní služby) přiznána nebyla. Zde lze odkázat například na rozsudek ze dne 26. 4. 2007 č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaný pod č. 1260/2007 Sb. NSS, dle kterého v případě, kdy v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá právně zastoupit, neboť schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je správní orgán dostatečně vybaven. Co se týče osoby zúčastněné na řízení, ta má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (viz § 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že tato uvedená zákonná podmínka splněna nebyla, zúčastněné osobě právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu